

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **Ráj Vína s.r.o.**, se sídlem v Uherském Hradišti, Dolní 387, zast. JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., advokátem se sídlem v Brně, Jaselská 23, proti žalovanému **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem v Brně, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2010, č.j. AX943-2/57/9/2010-SŘ,

t a k t o :

- I. **Pokuta** uložená rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorát v Brně, ze dne 2.6.2010, č.j. AO769-15/106/7/2009-SŘ ve spojení s rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústřední inspektorát, ze dne 18.8.2010, č.j. AX943-2/57/9/2010-SŘ, ve výši **25.000,- Kč se snižuje** na částku **12.500,- Kč**, kterou je žalobce povinen uhradit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Státní zemědělské a potravinářské inspekce, vedený u ČNB v Brně č. 3754-26927621/0710, v.s. 5792010.
- II. Ve zbytku **se žaloba zamítá**.
- III. Žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2010, č.j. AX943-2/57/9/2010-SŘ a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. In eventum navrhl, aby soud postupoval podle § 78 odst. 2 s.ř.s.

a upustil od uložení pokuty. V žalobě vznesl námitky jak proti výroku o vině, tak výroku o trestu, který mu byl uložen za správní delikt a domáhal se též aplikace § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, s tím, že dodržel zákonný postup a jeho rozhodnutí nezákonností netrpí.

V replice pak žalobce reagoval na vyjádření žalovaného a setrval na svých stanoviscích.

Krajský soud v Brně v dané věci již rozhodoval o žalobě týchž účastníků řízení proti dříve vydanému správnímu rozhodnutí, a to ve věci vedené pod sp. zn. 31 Ca 134/2009.

Poté žalovaný rozhodl opětovně ve věci rozhodnutím ze dne 18.8.2010, č.j. AX943-2/57/9/2010, které žalobce opětovně napadl žalobou k soudu. O této žalobě rozhodoval zdejší soud rozsudkem ze dne 15.6.2011, č.j. 31A 99/2010-45, kterým žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci 22.6.2011.

Ke kasační stížnosti žalovaného byl citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2012, č.j. 7 As 111/2011-78 a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyl právní moci 9.7.2012.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu vymezeném žalobními body (ust. § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž v dalším řízení byl plně vázán právními závěry vyslovenými v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Předmětem přezkumné činnosti soudu je zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2010, č.j. AX943-2/57/9/2010-SŘ, kterým bylo změněno k odvolání žalobce rozhodnutí inspektorátu v Brně ze dne 2.6.2010, č.j. AO769-15/106/7/2009-SŘ ve věci uložení pokuty podle § 39 odst. 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 25.000,- Kč, za porušení povinnosti stanovené v článku 45 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem, v platném znění, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 22.10.2008 v provozovně v Uherském Hradišti, Mariánské náměstí 63, nabízel k přímé spotřebě produkt burčák v množství 30 l, který neodpovídal stanoveným požadavkům z důvodu přídavku vody min. 20 %, čímž spáchal správní delikt podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví a vinařství. Žalovaný po provedené změně upravil výrok rozhodnutí tak, že žalobce v provozovně na adrese Mariánské náměstí 63, Uherské Hradiště, dne 22.10.2008 porušil povinnost uvedenou v článku 45 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem, v platném znění, který stanoví, že není-li stanoveno jinak, nemohou být nabízeny nebo dodávány k přímé lidské spotřebě produkty dovezené nebo nedovezené kódů KN 2204 10, 2204 21, 2204 29 a 2204 30 10, které byly vyrobeny za použití enologických postupů, které nejsou povoleny právními předpisy Společenství nebo, pokud je to umožněno, předpisy vnitrostátními, tím, že uváděl do oběhu produkt burčák, hodnocené množství 30 l, příjmový

pokladní doklad ze dne 22.10.2008, výrobce T. J., H. 334, Nedakonice, odrůdy Frankovka, který neodpovídal pro zjištěný přírůstek vody min. 20 % požadavkům uvedeným v článku 42 odst. 3 citovaného nařízení, který stanoví, že povolené enologické postupy vylučují přidání vody, čímž spáchal správní delikt podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona č. 231/2004 Sb., a za to se mu ukládá podle § 39 odst. 6 písm. c) citovaného zákona pokuta ve výši 25.000,- Kč. Dále bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit náklady laboratorního rozboru, náklady řízení a povinnosti uloženou pokutu, náklady rozboru a náklady řízení, vše ve výši 37.020,- Kč uhradit na účet žalovaného do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě napadl jak výrok o vině, tak výrok o trestu, když setrval na své argumentaci uvedené v žalobě projednávané ve věci 31Ca 134/2009. Výši uložené pokuty považuje zcela za nepřiměřenou, tvrdí, že správní orgán zcela opomenul při svém rozhodování ustanovení § 40 zákona o vinohradnictví a vinařství, ve vztahu k tomuto ustanovení nehodnotil okolnosti spáchání deliktu a jeho následky, aby mohl dospět k závěru, že i v případě uznání viny, může být od uložení pokuty upuštěno. Současně soudu navrhl postup podle § 78 odst. 2 s.r.s. a v rámci svého moderačního oprávnění upustil od uložení pokuty.

V dané věci vycházel soud ze zjištění v této věci již dříve učiněných, jak jsou vyjádřena v rozsudku ze dne 24.2.2010 č.j. 31 Ca 134/2009-44, kdy soud konstatoval, že je zcela nepochybné, a v tom je žalovanému zapotřebí přisvědčit, že dne 22.10.2008 v provozovně žalobce bylo zjištěno, že v této provozovně byl nabízen k přímé lidské spotřebě produkt burčák v množství 30 l, který podle následného rozboru obsahoval přírůstek vody, což neodpovídalo požadavkům uvedeným v nařízení Rady (ES), které žalovaný v rozhodnutí cituje. Formálně tak byly nepochybně naplněny znaky správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví a vinařství, což ani žalobce sám v podané žalobě nezpochybňuje. Žalobce se opakovaně dovolává stejně jako již v podaném odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zákonného ustanovení § 40 zákona o vinohradnictví, podle něhož měl správní orgán v dané věci podle přesvědčení žalobce postupovat a zvážit upuštění od uložení pokuty s ohledem na všechny okolnosti tvrzené jak v žalobě, tak již v podaném odvolání. Žalovaný nehodnotil náležitě všechny důvody, na které žalobce v odvolání poukazoval, pokud by se tak stalo, měl by žalovaný dospět k závěru, že výše sankce, k níž dospěl, je nepřiměřená, resp. od uložení sankce mělo být zcela upuštěno. Žalobce poukazuje na to, že vzhledem ke specifčnosti dané komodity a to z hlediska její časové spotřeby, by ani v době spotřeby nebylo možné získat osvědčení z provedené kontroly, dodavatel žalobce předmětného produktu nevzbuzoval u žalobce pochybnosti, neboť žádné negativní skutečnosti s tímto dodavatelem žalobce neměl, po senzorické a pohledové kontrole neshledal žalobce žádné závady u dodaného produktu. Navíc sám žalovaný uvedl, že nebylo prokázáno zaviněné jednání žalobce, neboť nelze zjistit, ve kterém stádiu výroby a uvádění do oběhu přidání vody došlo. Nebylo přihlíženo ani k tomu, že u žalobce bylo provedeno dříve asi 6 kontrol a při žádné této kontrole nebyly zjištěny žádné nedostatky. I tuto skutečnost měl žalovaný hodnotit. Zejména však žalobce brojí proti výši uložené pokuty, dovolává se výkladu nepřiměřené sankce a likvidačních účinků pokuty a navrhuje soudu využití moderačního oprávnění, na základě něhož by na místo žalovaného soud sám od uložení pokuty upustil.

Při přezkoumávání rozhodnutí o správním deliktu a trestu za něj uloženém bylo již v předcházejícím rozsudku hodnoceno, zda žalobce byl důvodně uznán vinným za spáchání deliktu, zda naplnil jak formální, tak materiální znaky správního deliktu a poté při

přezkoumávání rozhodnutí o trestu k námitce žalobce bylo vyhodnoceno zásadně, zda žalovaný při zvažování konkrétní výše sankce, přihlížel ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení.

Podle platné právní úpravy postihování porušování právních povinností právnickou osobou jako je žalobce, musí být zjištěna odpovědnost právnické osoby za správní delikt. Správním deliktem se rozumí protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, a za které je správní orgán oprávněn uložit zákonem stanovenou sankci. Subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právnické osoby je nutné prokázat, že jednání naplňuje jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak znaky některé konkrétní skutkové podstaty deliktu, které jsou uvedeny v zákoně, v tomto případě zákoně o vinohradnictví a vinařství. Znaky určující skutkovou podstatu deliktu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu. Nejde jen o to, že jsou naplněny formální znaky skutkové podstaty deliktu vymezené zákonem, zásadně je zapotřebí pro dovození odpovědnosti na naplnění také materiálního znaku deliktu. Individuální objekt, který má každá skutková podstata, vyjadřuje konkrétní jednotlivý zájem, proti kterému delikt směřuje, a k jehož ochraně je příslušné ustanovení určeno. U právnických osob nelze hovořit o vlastní vůli tohoto subjektu jako celku, jde o jednání fyzických osob, které plní úkoly právnické osoby. Pachatelem deliktu je pak osoba, která svým jednáním naplnila všechny znaky správního deliktu. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby není úmyslné zavinění, k vyvození odpovědnosti může postačit již samotný fakt porušení povinností stanovených zákonem (nebo jejich nesplnění) nebo uložených na jeho základě.

V přezkoumávané věci bylo aplikováno ustanovení § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví a vinařství, podle něhož právnická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropských společenství upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty, jak popsal žalovaný ve výroku rozhodnutí.

Objektivní odpovědnost žalobce jako právnické osoby za správní delikt, zakotvená tímto ustanovením, však automaticky neznamená, že by správní orgán nebyl povinen prokazovat splnění zákonných znaků skutkové podstaty tohoto konkrétního správního deliktu. Pro uznání odpovědnosti žalobce za správní delikt musí být jeho jednání prokázáno nejen po stránce formální, ale též po stránce materiální. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce již v podaném odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí uvedl, že burčák jako komodita podléhá znehodnocení v řádech hodin, a že s ohledem na tuto skutečnost vynaložil veškeré úsilí, které bylo po něm možno požadovat, aby porušení zákona zabránil. Po dodání zboží od výrobce provedl vizuální i chuťovou zkoušku dodávky, a protože neshledal žádné závady, uvolnil zboží do prodeje. Není mu zřejmé, jak měl správně jinak v této věci postupovat, aby správnímu deliktu zabránil či předešel, když ani pracovník (inspektor) správního orgánu neshledal při kontrole zboží prokazatelné závady. Též v odůvodnění rozhodnutí se uvádělo, že ze strany žalobce jako právnické osoby nebylo prokázáno jednání, které naplňuje znaky správního deliktu.

Při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí žalovaného o správním deliktu a trestu za něj uloženém je soud povinen zabývat se nejprve tím, zda se žalobce dopustil skutku, který je mu kladen za vinu, zda je tento skutek správním deliktem a zda byl žalovaným správně

kvalifikován. Poté soud přezkoumává, zda byl za správně právně kvalifikovaný správní delikt uložen trest v zákonem stanovené výši a zda žalovaný při zvažování konkrétní výše trestu přihlížel ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení.

Tyto základní otázky jsou zodpovězeny a na jisto postaveny pro zdejší soud závazným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a v tomto ohledu neshledává zdejší soud žádný prostor pro vlastní uvážení, neboť je již plně vázán právními závěry obsaženými ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), kterým právní závěry zdejšího soudu uvedené v předchozím jeho rozhodnutí aprobovány nebyly a z obsahu závazného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze dovodit jinak než, že správní orgány nepochybily při kvalifikaci správního deliktu žalobce, zvolily zákonem dovolený druh trestu a sankce byla uložena v mezích stanovených zákonem.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neaproboval důvody, které zdejší soud vedly ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a konstatoval, že se žalovaný jako odvolací orgán s odvolacími námitkami žalobce uplatněnými v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí dostatečně vypořádal, zdejší soud zcela přejímá závěry vyplývající z tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a v plném rozsahu na ně účastníky odkazuje. Z důvodů vyplývajících z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žaloba nemohla být zdejším soudem co do skutkových a právních závěrů učiněných správními orgány obou stupňů, shledána důvodnou.

Zbývá proto pouze vypořádat návrh žalobce na využití moderačního oprávnění soudu na upuštění od uložení pokuty nebo jejího přiměřeného snížení.

Podle ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud (případně vlastním dokazováním), v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Podle ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. V případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinností a nejednalo se o produkt jiný než zdravotně nezávadný nebo o klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, může se od uložení pokuty upustit.

Zákon o vinohradnictví sice v § 40 odst. 2 neobsahuje jako jedno z hodnotících kritérií pro ukládání výše pokuty kritérium osobních a majetkových poměrů pachatele, nicméně v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010 č.j. 1 As 9/2008-133 dostupné na www.nssoud.cz, je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt „povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí“.

K ukládání trestů obecně judikoval Ústavní soud mimo jiné v nálezu ze dne 4.4.2007, sp.zn. III. ÚS 747/06 „*Principům spravedlivého trestání a rovnosti občanů před zákonem v právním státě nejlépe odpovídá, jsou-li pravidelné případy „standardní“ kriminality postihovány v rozmezí „normálních“ trestních sazeb, stanovených ve zvláštní části trestního zákona. V nich zákonodárce vyjadřuje typový stupeň společenské nebezpečnosti určitého druhu trestného deliktu a poskytuje orgánům činným v trestním řízení pevný rámec, v němž mají vyměřit konkrétní trest s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Tento způsob zákonodárského stanovení trestní sazby nejlépe vyhovuje zásadě nullum crimen, nulla poena sine lege, vyjádřené v článku 39 Listiny a principu, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon (čl. 8 odst. 2 Listiny). Ukládání trestů v rámci pravidelné trestní sazby nejvíce odpovídá zásadě rovnosti občanů před zákonem (čl. 1 Listiny) a principu předvídatelnosti rozhodování soudů.*“

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73 jasně uvedl, že „*Nelze opomenout, že i na rozhodování o jiných správních deliktech dopadají požadavky článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Ve vztahu k trestání za správní delikty upravované zákonem o odpadech byly ostatně standardy této Úmluvy aplikovány již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 6 A 126/2002 (publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS), kde bylo mimo jiné uvedeno: „Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu.*“

Závěry Ústavního soudu týkající se aplikace trestního práva lze tedy vztáhnout i k otázkám správního trestání. Ústavní soud k trestní sazbě, v souzené věci rozuměj možné sazbě pokuty za spáchání jiného správního deliktu, výslovně uvedl, že zákonodárce jejím prostřednictvím vyjadřuje typový stupeň společenské nebezpečnosti určitého druhu trestného deliktu a poskytuje orgánům činným v trestním řízení pevný rámec, v němž mají vyměřit konkrétní trest s přihlédnutím ke všem okolnostem případu.

Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.9.2010, č.j. 7 As 71/2010-97, publ. pod č. 2209/2011 Sb. NSS, je ukládání trestu založeno na dvou základních principech, a to principu zákonnosti trestu a principu individualizace trestu. V rámci moderačního oprávnění je na soudu, aby přezkoumal, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tzn. zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele správního deliktu takový druh trestu a v takové výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. V rozsudku ze dne 30.6.2008, č.j. 4 As 37/2007-119, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že hlavním kritériem pro určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.

V dané věci, jak plyne ze shora citovaného ustanovení § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, se při určení výše pokuty přihlíží k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání, následkům činu a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Nejde-li při zjištěném porušení povinností o produkt jiný než zdravotně nezávadný nebo

o klamání spotřebitele spočívající v porušování práv duševního vlastnictví, může již správní orgán sám od uložení pokuty upustit.

V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, č.j. 7 As 71/2010-97, v němž se uvádí, že mezi hlediska individualizace trestu patří zejména závažnosti správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Tato zákonná kritéria, která stanoví příslušný zvláštní zákon, v přezkoumávané věci jde o zákon vinohradnictví a vinařství, jsou pak spolu se zákonným rozpětím sankce a případnými dalšími podmínkami jejího uložení i vodítkem pro soud při úvaze o moderaci sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s., který konkrétní kritéria pro moderaci samotnou neobsahuje. Obsahuje jen obecné pravidlo o podmínkách moderační, přičemž ve vztahu k zjevně nepřiměřené výši lze tuto zjevnou nepřiměřenost zohledňovat ve vztahu ke konkrétnímu případu a soud je oprávněn posoudit ji právě s přihlédnutím ke kritériím pro uložení sankce, která jsou stanovena v příslušném zvláštním zákoně, jímž se řídil správní orgán, který sankci uložil (viz shora citované ustanovení § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství).

V přezkoumávané věci žalobce poukazuje na to, že samotné projednání správního deliktu postačilo k tomu, aby se žalobce nadále vyvaroval podobného jednání při vědomí své objektivní odpovědnosti v potravinovém právu. Odkázal na to, že u předmětné komodity (burčáku) je doba spotřeby velmi krátká, pokud by měl žalobce vyžadovat laboratorní kontroly jemu dodaného zboží, nedalo by se už spotřebovat právě s ohledem na velmi krátkou dobu spotřeby. Žalobce nejednal úmyslně, byl v dobré víře, neboť s dodavatelem vína má velmi dobré zkušenosti. S ohledem na předmět podnikání žalobce se v tomto konkrétním případě jednalo o zanedbatelné množství prodávaného burčáku i minimální poškození spotřebitele s ohledem na množství přidané exogenní vody. Sám žalobce se na prodeji nepodílel, zajišťuje pro svůj obchod dodávky zboží. V řízení tak nebylo zjištěno nic, co by mělo nasvědčovat tomu, že předmětný správní delikt žalobce, podnikajícího v oboru vinohradnictví a vinařství, nebyl spáchán zcela ojediněle. Navíc žalobce doložil výkazem zisku a ztrát, že byl ve ztrátě 692.000,- Kč. Krajský soud v Brně pak s ohledem na shora uvedené okolnosti shledal velmi nízkou intenzitu společenské nebezpečnosti jednání žalobce, přičemž výrazné polehčující okolnosti, na které je v žalobě poukazováno, vedly soud k závěru, že přiměřená bude jen pokuta v takové výši, která bude odpovídat výše popsaným skutkovým okolnostem a nepatrné míře zavinění žalobce, pro nějž jistě bude dostačující samotné projednání deliktu před správními orgány obou stupňů, jakož i v řízení před Krajským soudem v Brně i Nejvyšším správním soudem. Na druhé straně však nutno uvést, že soud nemohl k návrhu žalobce zcela upustit od uložení pokuty, neboť u žalobce je dána objektivní odpovědnost za spáchání správního deliktu, takže žalobce se zcela vyvinit nemohl. Od spáchání správního deliktu do rozhodnutí soudu však již uplynula dlouhá doba, proto soud při úvaze o moderaci trestu zohlednil i tuto skutečnost a uvážil, že pokuta snižená soudem na polovinu zcela naplní jak preventivní, tak i represivní funkci. Zásadě individualizace sankce jistě lépe odpovídá, když pokuta uložená žalobci bude poněkud nižší, než pokuta uložená žalobci žalovaným. Jakkoli smyslem a účelem užití moderační není hledání ideální výše sankce soudem na místo správního orgánu, má soud za to, že korekce uložené pokuty v daném konkrétním případě, kdy sankce pohybující se jak v zákonném rozmezí, tak i odpovídající všem zásadám pro ukládání sankce a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci budou odpovídat obecné představě o adekvátnosti a spravedlnosti uložené sankce.

Vzhledem ke shora uvedenému rozhodl soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s.ř.s. o moderaci sankce, jak ve výroku rozhodnutí uvedeno, přičemž ve zbytku žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1, větě první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 110 odst. 3 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že žalobce neměl s procesního hlediska ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný, jinak ve věci úspěšný žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti neměl a ani nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 10. října 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu